

lingsloven vil komme som sædvanlig, og de er i høj Grad uberegnelige, men for at have et Tal at lægge til Grund, vil jeg antage, at Beløbet bliver omtrent det samme som i det nu løbende Finansaar; altsaa $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. regner jeg paa dette Punkt. Dertil kommer imidlertid Udgiften til Dyrtidstillæg. Jeg har forgæves søgt at bringe ganske paa det rene, hvor stor denne Udgift vil være. Der er blevet nævnt mig noget som 5 Mill. Kr., men ganske sikkert er dette Tal ikke; det kan ved endelig Opgørelse maaske vise sig at blive baade 2 og 3 Mill. Kr. mere. Vi kommer altsaa paa disse Poster op paa godt og vel en halv Sned Millioner; det maa man regne med. Dertil kommer de saakaldte Dyrtidsudgifter, som Staten deltager i sammen med Kommunerne. Hvor meget det kan komme til at andrage, er jeg ganske ude af Stand til at opgive noget om. Der foreligger ikke for Finansministeriet nogen Oplysning, som sætter det i Stand til at danne sig en begrundet Forestilling om, hvor meget der kan komme til at medgaa paa denne Post. Men lad mig da blive staaende først ved de omtrent 10 Mill. Kr., som man maa gaa ud fra bliver en sikker Udgiftsforøgelse udover det, der allerede er opført paa Finansloven. Saa kommer her til endvidere de ekstraordinære Forsvarsudgifter, og hvis vi antager, at disse vil være at afholde i lignende Omfang og Udstrækning som hidtil, vil det altsaa for et Aar beløbe sig til 60 Mill. Kr. Vi har saaledes i hvert Fald 70 Mill. Kr. at maatte skaffe til Veje udover det, som allerede er opført som Udgift paa Finansloven. Spørgsmaalet bliver da: Hvorledes skaffer vi disse Penge? For det første har vi et beregnet Overskud paa 42 Mill. Kr., som gaar med, saa langt det rækker. Saa bliver der 28 Mill. tilbage at dække. Dertil har vi for det første en Restbeholdning af Statsgældsbeviser, som kan udstedes i Henhold til den derom givne Lov af 1914. Der er udgivet 10 Millioner; der kan endnu udgives 15 Millioner, og det vil i alt Fald foreløbig sandsynligvis være det hensigtsmæssigste og mest praktiske at benytte denne Bemyndigelse, der allerede haves, fremfor at aabne Forhandlinger om Optagelse af et nyt Statslaan under en anden Form. Dette giver os altsaa 15 Millioner. Saa bliver der tilbage 13, i hvert Fald 13, Millioner at dække. Spørgsmaalet bliver derefter, hvor meget de ekstraordinære Skatte-kilder, naar det kommer til Stykket, faktisk vil indbringe. De Tal, der er opførte, 30 Millioner for Indkomstskatten og 2

Millioner for Børsskatten, er ganske kalkulatoriske, og det vil ikke være muligt for langt inde i Aaret at danne sig nogen endelig Mening om, hvor meget disse Skatter, navnlig Indkomstskatten, faktisk vil indbringe. Dertil kommer, at Indkomstskattens Beløb ikke vil komme til at gaa ind i Statskassen før i Aarets Slutning, i December eller til Dels i alt Fald først i Januar. Man kan altsaa med Hensyn til Afholdelsen af løbende Udgifter ikke gøre Regning paa at have denne Merindtægt disponibel, selv om Beløbet kommer senere hen. Det vil heraf ses, at der er saa at sige Sikkerhed for, at vi maa benytte os af den Bemyndigelse, som foreligger til at udstede de resterende 15 Mill. Kr. i Gældsbeviser, og at det ikke er udelukket, eller alt vel overvejet, at man snarere maa sige, at der er Sandsynlighed for, at det vil blive nødvendigt at gaa til Optagelsen af yderligere et Statslaan af en vis Størrelse ud over dette.

Men i alle Tilfælde, hvorledes det end i saa Henseende stiller sig, kan man ikke nægte, at det overordentlige Plus, som disse nye Skatteindtægter giver Finanserne, vejer meget tungt til at hjælpe igennem disse vanskelige Tider. Da jeg sidste Gang — det er nu i disse Dage 12 Aar siden — stod her paa denne Plads og forelagde et Finanslovsforslag, viste Statsregnskabet en samlet Udgift paa de daværende egentlige Udgiftskonti, §§ 11—26, af 68 Mill. Kr. Nu er de tilsvarende Poster, de normale Udgiftsposter, oppe paa 112 Mill. Kr. Det vil sige, at Udgifterne er i disse 11—12 Aar steget med $\frac{2}{3}$, og det er Udgifter, som vi ikke kan vente at komme bort fra. Naar man først er kommet op, er det forbundet med den allerstørste Vanskelighed, eller rettere det er ganske usandsynligt, at det vil lykkes atter at komme ned igen. Det er da særlig i Betragtning af de store ekstraordinære Udgifter, som paahviler os, overordentlig heldigt, at Staten faar forøgede Indtægter igennem Skatte-kilder, der rinder saa at sige uden at føles som en Byrde for Befolkningen. Thi det maa erkendes, at den ekstraordinære Indkomstskat, hvis hele Beløb er større end den ordinære Indkomst- og Formueskat tilsammen, — eller i alt Fald anslaaes til at blive adskilligt større bæres — med en forbavsende Lethed uden synderlig Kny. I Virkeligheden er den et Fund, som er et stort Held for Statskassen, saa længe denne Kilde kan blive ved at rinde; jeg gaar ud fra, at en Skat af saa eksorbitant Størrelse